

Tolvaj a Yardon

A mostani belügyi vezetés leghatékonyabb és legintellektuálisabb intézkedésének a minisztérium alkalmazottainak igazolványcseréje ígérkezett. Nem sajnálták a pénzt egy tájékoztató filmre sem,

hadd lássa a bűnözőktől rettegő polgár, milyen tetszetős, ráadásul hamisíthatatlan dokumentummal járhatnak majd ezután razzziára a detektívek. S miközben a televízió képernyője előtt csodálhattuk az új passzust mutogató rendőröket, tűzoltókat és határőröket, az igazolvány előállítására szolgáló gép már hetek óta zsvávnyok birtokában volt, és külön pikantériája az esetnek, hogy a masina a rendőrség egyik szigorúan őrzött épületéből tűnt el.

Ezek után nincs mese, megszorító intézkedésnek ide vagy oda, Kunczénak fel kell ütnie a Szaknévsort, keresztet kell egy megbízható magántársaságot a rendőrségi objektumok védelmére. S bár ez nem a reklám helye, a derék Makkabi-legényeket tiszta szívből ajánlhatom. Neki valószínűleg még árendeményt is adnak, csak illemtudóan kérje őket.

(zsilka)

Azt hittük, hogy nem jöhetnek vissza. Pedig itt vannak, és szélsőséges bolsevik-kozmpolita ideológiával ágálhatnak a rádióban, a televízióban és a lapok hasábjain.

Itt van például Bolgár György, aki 1974-ig a 168 Óra szerkesztője volt, később a Magyar Rádió New York-i tudósítója lett, majd a rendszerváltás után könyvkiadásra adta a fejét. (Igaz, ez utóbbi posztal mindjárt az elnök-vezérigazgatói székben kezdte az ismerkedést.) Nos, Bolgár visszatért a Magyar Rádióba: önálló műsorának címe: „Beszéljük meg!”, ami a műsor résztvevőit illetően kissé félrevezető. Ez ugyanis nem úgy zajlik le, hogy a közönséges halandó betelefonál a rádióba, és elbeszélget Bolgárral – mondjuk – az MSZP és az SZDSZ viszonyáról. Nem! A „spontán telefonálók” körét előre és gondosan megválasztják. Az egyórás műsoridőben szóhoz jut négy-öt kormányparti hallgató, és a látszat (általában rosszul végződő) megőrzésének érdekében egy-egy ellenvéleménynek is helyet adnak. Úgy látszik azonban, az az előzetes szűrő nem mindig működik megfelelően, s ilyenkor az ellenzékiességgel igazán nem valódi Bolgár Györgynek kell kiigazítania az önmagának két percen belül háromszor is ellentmondó telefonálat.

Olyanokat tudtunk meg Bolgár klienseitől, hogy „épeszü ember nem akarhatja ennek a kormánynak a bukását”, „elriadnak a külföldi befektetők, ha Nagy Sándor miniszteri poszthoz jut”, de talán annak a hallgatónak volt a legfigyelemreméltóbb nézete, aki szerint a válságot csak az egész Balkánt érintő nagyszabású népcserével lehet megoldani. Ki tudja, ez a „megoldás” talán fel fog merülni az erdélyi és a felvidéki magyarság vonatkozásában is...

A „Beszéljük meg!” műsorban elhangzik ugyan néhányszor az a szó, hogy „privatizálás”, „kötvénykibocsátás” stb., de az egészen a Kádár-rendszer stílusa, sekélyes szellemisége sűt át.

Szent István ünnepére Balogh Sándor történész, az MSZMP Párttörténeti Intézetének egykori igazgatója a Népszabadság hasábjain örvendeztette meg az olvasókat magvas gondolataival. A cikk címe rokonszenves: *A kormánynak szerénynek kell lennie*. Bízony, annak kellene lennie, de ez az írásban teljesen elcsúszkád. Megtudjuk viszont, hogy Balogh Sándor szerint „tizenöt-húsz évre van szükség, hogy megközelítsük a hetvenes-nyolcvanas évek gazdasági színvonalát.” Hogy senkinek se legyen kétsége afelől, kikre is céloz a párttörténész, siet leszögezni: az 1989-es, '90-es rendszerváltás utáni konzervatív kormányzat politikája katasztrofális következményekkel járt... Olyan következményekkel, amelyeknek felszámolásához 15-20 évre lesz szükség... Így folytatja a szerző: „Az Antall-féle koncepció mindenekelőtt a tulajdonviszonyokat akarta radikálisan átalakítani. Ennek esett áldozatául a magyar ipar és a magyar mezőgazdaság a piros-fehér-zöld földkiméző karóival egyetemben. Mind az Antall-, mind az előző Németh-kormányt hibáztatom azért, hogy felszámolta a keleti piacokat.”

Tessék figyelmesen elolvasni ezeket a mondatokat: ahány állítás, annyi csúsztatás! Először is: 1989-ben még nem volt Antall-kormány, de az MSZMP vagyon- és személymentése (ejtőernyősök!) már ugyancsak javában folyt. Erre csak két példa: Magyar Nemzeti Bank számlaszám: 235-90172-6924. Tulajdonos: MSZMP Pest megyei Bizottsága, az egyenleg 1989. december 31-én: 11 256 297,80 Ft. Ugyanezen számla egyenlege 1990. augusztus 31-én: 59 080,52 Ft. (Igaz, közben az MSZMP-ból az önmagát szociáldemokrata irányzatúnak valló MSZP lett, de a vagyonátmentés minden megyében így folyt.) Persze, az abszolút csúcsot az MSZMP Központi Bizottsága tartja: eme derék csapatnak az 1988-as több mint hatszázötvenmillió forintos egyenlegét sikerült „ledolgoznia” 1990 őszére két és fél millió forintra...

A keleti piacokat pedig senki sem számolta fel, összeomlottak azok maguktól. Ami pedig a magyar mezőgazdaságnak az Antall-kormány által történt tönkretételét illeti, álljon itt Balogh Sándor egyik nagyon is mértékadó elvtársának a véleménye:

„1990 elején megkezdődött a választási kampány... A kampány számomra nagy tehervállalást jelentett. A vidéket járva megdöbbenett, hogy mennyire leépültek a falvak, a korábbi rossz döntések, a kis települések önállóságának megszüntetése nyomán. A haj-

A magyar érdekek ellen, közpénzekből

Lassan egy éve, hogy a Magyar Fórumban ismertettük a pozsonyi Vízgazdálkodási Intézet propagandafüzetét a bőszi vízörömű „előnyeiről” és „jótékony környezeti hatásairól.” (Elképesztő képek, 1994. okt. 20.). A több nyelvre lefordított hazugsággyűjtemény kibocsátásával és terjesztésével a szlovák fél célja kétségkívül az volt, hogy a Hágai Nemzeti Bíróság elé kerül peres ügyben a maga oldalára állítsa a nemzetközi közvéleményt. Az eset kapcsán akkoriban foglalkoztunk egy különös hazai „könyvgyűgyel” is, Bárdos Deák Péter Szigetköz fotóalbumának botrányos kiadási hercehurcájával (Julius Binder magyarországi ügynökei, 1994. okt. 13.).

Az amatőr fotós 1982 óta készített felvételeket a Szigetközről, majd a Duna elterelését követően visszatért az eredeti helyszínekre, és drámai erejű képekkel mutatta be a vízgrendszer kiszáradásának következményeit. Az előző kormány a fényképeket dokumentumokként a hágai per iratanyagához csatolta, és az ellenoldal kampányának elensúlyozása céljából 4 millió forinttal támogatta a magyar és angol szövegű album megjelenését. A szponzorpénzt a Tarján Tamás és Bacsó Péter által vezetett Pelikán Kiadó nyalta föl, ám a megjelenést a legváltozatosabb indokokkal húzta-halasztotta, majd egy éven át. A perrel való fenyegetés mellett bizonyára az ügy élénk sajtóvisszhangja is közrejátszott abban, hogy végül decemberre megjelent a *Megsebzett táj* című képes album.

„Lassú munkához idő kell” – mondhatnánk, de a jelek szerint a vacakhoz is.

A hosszúra nyúlt „előkészítésnek” ugyanis nem sok látszatja van: a magyar szöveg gondozatlan, az angol

fordítás hiányos, és hemzseg az értelemzavaró hibáktól. A szerkesztés zavaróan pontatlan és hiányos, a nyomdai munka feltűnően silány, a képek életlenek, a szín-illeszkedés és a felületkezelés elégtelen.

A Földművelésügyi Minisztérium – miután egymaga egymillióval támogatta a könyv kiadását – a hitvány minőségű munkát nem fogadta el, és beperelte „Pelikán úrkat”. Az ügyben felkért igazságügyi szakértő véleménye szerint Bacsóék az üzleten annyit nyertek, hogy a hasznukból akár újból kiadhatnák a fotóalbumot. Ám nemigen sietnek a dologgal, s a nyereségük elköltésére is biztosan találnak alkalmasabb helyet. (Már megint tanú?) Nem ösztökéli őket a számlák rendezésére az sem, hogy a vállalkozást a legtöbb pénzzel – kétfélemillióval – támogató Környezetvédelmi és Területfejlesztési Minisztérium nem siet rajtuk számon kérni a kidobott pénzt. Igaz, hogy nem is az az övé. Csupán közpénzekről van szó.

Ilyen kezekben van tehát a Magyar Köztársaság érdekeit szolgáló hivatott bőszi dokumentumanyag. Ehhez járul még – remek propagandaként – miniszterelnökünk minapi nyilvános áradozása a „szavatartó Mečiarról”, akinek gondoskodó kezei nyomán kizöldül a Szigetköz – és majd megnézhetjük magunkat a hágai bíróság előtt. (Lásd „sajtóvadászunkat”) Elmondható tehát: az utóbbi időben rendkívül magas színvonalú tárcaközi együttműködés alakult ki a magyar érdekek képviseletére. A józan Horn, a nagyvonalú Kovács, a galamblelkű Keleti, a vasmarkú Fodor, a jóságos Bokros... meg ez a Baja...

Ludwig Emil

A Duna baja...

(Bányai János grafikája)

Visszarendeződés, minden mennyiségben

„Muszka Imre elvtárs, esztorgályos 1642 százalékot ért el”. De ez még mind semmi! Horváth Ede (Győr) két gépre tért át, és 3050 százaléka emelte teljesítményét! Igazán érdekes lenne megtudni, hogy egy ember hogyan tudott egyszerre két esztorgapadon dolgozni, de ez sajnos kimaradt a roppant érdekesítő beszámolóból.

Balogh Sándor szerint „most” a nemzeti vagyon húsz- harminc százalékát hordták el. Lehetséges: de vajon kik? A nemzeti vagyonnak nem a kiürítése, hanem a módszeres tönkretétele már 1948-49 körül megkezdődött.

Egy másik tudós, Niederhauser Emil professzor, kijelenti – ugyancsak a Népszabadságban: „az én felfogásom szerint Kelet-Európa része vagyunk”, majd így folytatja: „En tehát úgy vélem, hogy Kelet-Európában a sokat emlegetett felszárkózásnak nem ilyen vagy olyan gazdasági csodarecept a záloga, hanem az etnikai probléma megoldása. A másság jogainak elismerése...” Helyben vagyunk!

Ennél is különösebb nézetének adott hangot Lipták Béla professzor, az Egyesült Államokban élő vízügyi szakember. A *Japan Times* című lapnak nyilatkozva azt tanácsolta a Duna-menti országoknak, hogy ne a NATO vagy az Európai Unió felé telerkedjenek, hanem gazdaságilag független és semleges föderációt, azaz szoros államszövetséget hozzanak létre a Duna mentén! Tulajdonképpen gyönyörű gondolat, csak megvalósításának az égvilágon semmiféle realitása nincs. Legalábbis belátható időn belül kizárt ilyen államszövetség létrehozása. Mert Magyarország és szomszédainak problémáitól eltekintve: Csehország és Szlovákia nemrég vált két önálló országgá, a délszláv népek újbóli föderációba kényszerítése pedig reménytelen vállalkozás. Egyébként Lipták professzor igen tiszteltreméltó küzdelmet folytatott a Duna megmentéséért – egy bizonyos pontig. Ha sikerült volna neki a Duna szlovákiai oldalán kellő számú és főként befolyásos környezetvédőt találnia, akkor talán siker koronázta volna erőfeszítéseit. A Hágai Nemzetközi Bíróság azonban valószínűleg nem környezeti szempontokat fog vizsgálni, hanem egy egyoldalúan felmondott szerződés jogi vonatkozásait.

Bár ne így lenne!

Eörsi István eloszlatta a kételyeket, amelyek felfogásával kapcsolatban netán felmerültek. Nemrégiben azzal a cikkel állt a nyilvánosság elé, hogy „Kormányparti vagyok!” De néhány héttel később „helyesbítette” ezt a „félreértést”:

„A miniszterelnök szerződésességi kísérletorozata azt bizonyítja, hogy ő már nem kormányparti.”

Hát ez bizony meglepő fordulat, mert a nemrégiben magát még kormánypartinak valló író eképpen – és nem különösen hízelgően – nyilatkozik Horn Gyuláról:

„Gazdaságpolitikához nem ért, az ország érdekeit nem látja át, és mivel nem éri ezt, nem is bajlódik velük.”

Ejnye-bejnye! Pedig szegény Gyula szűk mellének teljes szélességével kiállt Bokros Lajos és programja mellett... De a Lajos nemcsak arrogáns és politikai analfabéta, hanem ráadásul hálátlan is. Sietett bejelenteni: alaposan meg fogja gondolni, hogy egy SZDSZ nélküli MSZP-kormányban betöltse-e továbbra is a miniszteri tisztelet.

Végül is melyik pártnak, érdekcsoportnak tagja ez a miniszter?

Bujtás Pál München